

CHEIA UȘII

Este un privilegiu pentru mine, faptul că mă aflu din nou aici, la Tabernacol. Am fost puțin surprins când am aflat că în seara aceasta este Cina. Întotdeauna când mă aflu prin apropiere, îmi place să particip la Cină și cred că toți creștinii ar trebui să ia Cina pentru că Isus a spus: „*Cine nu mănâncă trupul Fiului omului și nu bea sângele Lui, nu are viață.*” (Ioan 6.53). De aceea, este un mare privilegiu să vin la Tabernacol. Aseară, fratele Neville a spus că este puțin răgușit și m-a rugat să vorbesc eu adunării. I-am răspuns că sunt bucuros că pot să fac aceasta. Aș avea și câteva anunțuri de făcut.

Mâine seară este adunarea bătrânilor, administratorilor și a oamenilor de afaceri din biserică. Este adunarea lor obișnuită de luni seara. Ei au ajuns la o înțelegere cu constructorul și, după cum știți, au fost înaintate actele, așa că vom putea construi biserica. Din câte știu, se va începe chiar de săptămâna viitoare. Cei din Jeffersonville ne-au respins cererea, dar ne-am dus la Indianapolis și acolo am primit aprobarea necesară, așa că după adunarea de mâine voi ști precis când începe lucrul.

Dacă va fi cu voia Domnului, sâmbătă și duminica viitoare va trebui să țin încă o adunare, apoi, după data de 14, voi pleca la vânătoare de veverițe în Colorado împreună cu câțiva frați. Când mă voi întoarce, dacă Tabernacolul va fi gata, și dacă va fi cu voia Domnului, aș vrea să țin o săptămână întreagă de adunări și să vorbim despre cele șapte Pечеți din Apocalipsa, după care voi pleca din nou.

Cred că în două sau trei săptămâni vom putea termina Tabernacolul pentru că avem oameni la lucru, iar după aceea vom avea mai multe locuri la dispoziție. Voi știți că sâmbăta și duminica trecută a fost îngrozitor. Oamenii au venit și au așteptat de la ora două deschiderea ușilor Tabernacolului, iar în dimineața următoare, o soră care stă peste drum, mi-a spus că pe la ora cinci dimineața erau deja oameni care așteptau în jurul Tabernacolului.

Sunt mulți oameni care vin, dar când văd că nu mai sunt locuri, se descurajează și pleacă, iar cei care stau în picioare, sunt înghesuiți, amețesc, îi prind cârceii și alte lucruri de felul acesta. Am văzut oameni care transpirau așa de tare, încât curgea sudoarea de pe ei, iar cei din apropiere s-au ridicat și le-au cedat locul. Este foarte rău, pentru că vin și mame cu copiii bolnavi.

Mărind Tabernacolul, sperăm să îndepărtăm aceste neajunsuri și să avem o adunare plăcută. Pentru copiii care nu au răbdare sau plâng, vom avea o cameră separată unde mamele vor putea sta cu ei. Vom avea și o încăpere pentru școala duminicală. Dacă va fi cu voia Domnului, în vreo două-trei săptămâni le vom avea pe toate acestea.

Voi ați votat cu toții pentru aceasta, iar noi am ținut seama de dorința voastră. Vedeți? Biserica este suverană. Nu administratorii, care au fost aleși prin vot, sunt suverani, ci biserica este suverană. Păstorul este și el ales prin vot, dar biserica este cea care hotărăște. Este democrația bisericii, suveranitatea ei. Biserica vorbește. Asta-i tot.

Mie îmi place acest lucru, fiindcă nu avem episcopi, ierarhii sau supraveghetori, care să ne spună una și alta, ci Duhul Sfânt este Acela care ne călăuzește. Mie îmi place mult această regulă pentru că este foarte bună.

Eu am discutat cu comitetul administratorilor și i-am întrebat: „Vreți să construim unul mai mare?” dar acest lucru nu putea fi hotărât numai de ei, de aceea m-au rugat pe mine, ca supraveghetor general, să vă întreb dacă sunteți de acord. Astfel, am venit și am întrebat biserica: „Avem suficienți bani ca să mărim adunarea și putem s-o facem imediat? Vreți să facem aceasta, sau mai adunăm bani și construim mai încolo o biserică în alt loc?” S-a supus la vot și astfel s-a hotărât să mărim biserica aceasta.

Administrația din Jeffersonville ne-a respins cererea, dar noi am mers la Indianapolis și acolo am primit aprobarea. Prin urmare, constructorul are

aprobarea în mână, așa că se poate apuca imediat de treabă.

Noi avem un nou „președinte”, voi știți la ce mă refer, fiindcă a sosit de curând în familia Hickerson. Astfel, aș vrea ca o soră care știe să cânte la pian, să vină și să ne dea tonul la cântarea: „Aduceți-i înăuntru” sau la alta de acest fel.

Acest „domn” cumsecade, care a fost atât de mult așteptat de familia Hickerson, a sosit în sfârșit. Cu siguranță este un giuvaier pentru familie. De fapt, copiii sunt giuvaierie pentru noi toți și îi iubim deoarece sunt cu adevărat frații și surorile noastre.

Îi suntem recunoscători Domnului pentru acest nou-născut care a revoluționat pur și simplu toată familia. Acum, tatăl și mama vor să-l aducă pe micuț la binecuvântare. Voi știți că Scriptura spune că oamenii și-au adus copilașii la Isus ca să-și pună mâinile peste ei și să-i binecuvânteze.

Lumea crede în botezul copiilor, așa că îi iau pe micuți și îi stropesc cu apă, ceea ce nu este nici pe departe botez. Acest lucru nu este scris nicăieri în Biblie.

Noi știm că botezul este o mărturie a lucrării interioare a harului în viața noastră, dar copilașii nu au cunoștința despre păcat.

Când Isus a murit pe cruce, a luat păcatul întregii lumi, așa că atunci când se nasc în lume, acești copilași nu au nici un păcat al lor, ceea ce înseamnă că nu au de făcut nici o mărturisire, nici o pocăință.

Desigur, ei vin în lume prin păcat, căci sunt zămisliți în nelegiuire, prin minciună și sunt păcătoși prin natura lor, dar sângele lui Isus Hristos a plătit pentru aceasta. Ei trebuie să se pocăiască numai după ce cresc și ajung la cunoștința binelui și a răului; abia atunci trebuie să se pocăiască pentru ce au făcut rău; iar după

pocăință urmează botezul prin scufundare.

Până atunci, urmăm învățătura Bibliei, care spune: „*Atunci I-au adus niște copilași, ca să-și pună mâinile peste ei, și să Se roage pentru ei.*” (Matei 19.13).

Acest părinte iubitor, își aduce în seara aceasta bebelușul la păstor, pentru a fi binecuvântat. Ei fac aceasta ca și cum l-ar aduce în brațele lui Isus, iar noi, prin credință, îl încredințăm pe acest copilaș lui Dumnezeu, Căruia îi mulțumim pentru el, și-L rugăm să-l binecuvânteze.

Voi știți că eu am o fetiță care acum este în slavă și care a fost închinată Domnului, aici la altar. Apoi mai am un băiat și o fată care stau aici în seara aceasta și care nu au fost încă botezați. Cu Sarah, care are 11 ani, am vorbit chiar astăzi despre botez, iar Iosif are numai 7 ani, deci încă este prea mic. Dacă el dorește și spune că Domnul i-a pus pe inimă să facă acest lucru, atunci este în ordine, dar copiii mici sunt doar binecuvântați pentru că aceasta este învățătura biblică.

Frate Neville, dacă vrei, vino lângă mine, ca să ne rugăm pentru acest băiețel drăguț. Parcă mi-e teamă să-l țin...Cum se numește? Hollin Junior? Da. Stephan Hollin. Când l-am văzut zilele trecute, m-am gândit: „Uite președintele familiei Hickerson. Cred că un asemenea dar este o comoară pentru orice mamă și tată, nu-i așa? Foarte prețios.”

Acum, frate și soră Hickerson, ca slujitor al lui Hristos și ca păstor al vostru, iau acest copilaș și-l pun, prin credință, în brațele lui Isus Hristos, căci acolo aveți plăcerea să-l puneți.

Haideți să ne plecăm capetele, în timp ce eu îmi voi pune mâinile peste acest copilaș.

Tatăl nostru ceresc, în Biblie oamenii au adus copilașii la Tine ca să-Ți pui mâinile peste ei și să-i binecuvântezi, iar Tu i-ai binecuvântat pe toți. Acum, noi încercăm să-Ți urmăm exemplul, făcând așa cum ai făcut Tu. Tată, acest tată și această mamă, fratele și sora Hickerson, frații noștri iubiți, ne-au adus puțină bucurie cu acest micuț pe care li l-ai dat în grijă, căci el a venit de la Tine, Doamne, de aceea, ei doresc ca viața lui să fie închinată în slujba Ta.

Te rog să binecuvântezi acest copilaș și să-i dai o viață lungă. Dacă este posibil, fă să trăiască până la venirea Domnului. Te rog să-l binecuvântezi oriunde s-ar afla, și fă-l să crească într-o casă de creștini, așa cum s-a și născut. Îngăduie ca părinții lui să trăiască atât de mult încât să își vadă copilul la amvon, predicând Evanghelia, căci cred că dorința lor este să-l vadă mai degrabă acolo, decât pe scaunul de la Casa Albă sau altundeva, pentru că sunt slujitori ai Tăi și doresc ca viața copilului lor să fie o binecuvântare pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Tată, Te rog să binecuvântezi acest copil și să lași ca harul lui Dumnezeu să vină peste el și să-i dea sănătate și fericire în toate zilele lui. Îngăduie, de asemenea ca părinții lui să trăiască pentru a-l vedea crescând, căci Te rugăm aceasta din nou în Numele Domnului Isus.

Binecuvântați sunt cei binecuvântați în Numele Domnului!

Prin urmare, micuțele Stephan Hollin Hickerson, te închin lui Isus Hristos pentru ca binecuvântările pe care le-am cerut să vină peste tine. Să fii sănătos și puternic, fratele meu micuț, iar viața ta să fie spre slava lui Dumnezeu, pentru că cer aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin. Dumnezeu să te binecuvânteze. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți.

Acolo unde nu vom mai îmbătrâni

În Țara unde noi nu vom îmbătrâni,

Nu vom îmbătrâni, nu vom îmbătrâni!

Nu va fi minunat? Copiii vor fi adulți, iar bătrânii vor fi tineri. Nu-i așa că va fi minunat? Acolo nu vom mai fi bolnavi, nu vom mai fi triști și nu vom mai muri.

Acum serviciul a fost anunțat de fratele Neville, iar eu aș vrea să vă amintesc să nu uitați adunările despre care am vorbit.

De asemenea doamna Ford, care cu ani în urmă obișnuia să vină la adunarea de aici, a plecat noaptea trecută să se întâlnească cu Domnul. Ea avea optzeci de ani. Serviciul de înmormântare se va ține la capela Cootc, joi la ora 10.30.

Aceasta este mama lui Lloyd Ford, cel despre care am scris în cartea mea. El urma să-mi dea acea cămașă kaki, dar nu a mai apucat pentru că mama lui a făcut-o cârpe. Eu m-am rugat pentru această mamă bătrână, împreună cu ea, iar acum s-a dus să se întâlnească cu Domnul Isus.

Aș vrea să vă mai anunț ceva. Mi-am notat aici, în carte, ca să nu uit. Da, aici este. Dacă va fi cu voia Domnului, sâmbătă seara aș vrea să vorbesc despre subiectul: „De ce un om influențează viața altuia?”, iar duminică aș vrea să predic despre „Punerea vârfului piramidei”. Duminică seara voi vorbi despre „Călăuza mea”. Fie ca Domnul să binecuvânteze aceste lucruri și să mă ajute.

De curând, am primit o scrisoare de la niște frați din Michigan. Ei spun că eu aș fi trimis acolo niște frați să predice că bărbații trebuie să-și lase nevestele și să umble după lucrurile duhovnicești; că eu sunt infailibil și alte lucruri de felul acesta. Asociația fraților de acolo, când au luat cunoștință de acele învățături, s-au hotărât să-mi scrie și să-mi ceară explicații pentru că lucrurile spuse de acei bărbați „trimiși de mine” au produs o mare confuzie.

Mai mult, unii din ei au prorocit că un bărbat trebuie să-și lase nevasta și să se căsătorească cu alta.

Fraților, biserica aceasta știe că noi nu promovăm asemenea lucruri, ci credem doar ceea ce spune Biblia. Noi credem că atunci când doi oameni se căsătoresc, nu mai pot fi despărțiți decât de moarte și nu promovăm dragostea liberă. Da, noi credem numai ceea ce spune Biblia. Desigur, eu voi răspunde cât de repede la această scrisoare.

Acum, înainte de a deschide Biblia pentru a citi textul pentru seara aceasta, haideți să stăm puțin de vorbă cu Domnul.

Tatăl nostru ceresc, ne apropiem de tronul milei Tale în Numele Domnului Isus, Cel ce a venit din slavă ca să ne aducă bogățiile lui Dumnezeu. Oh, cât Îți suntem de recunoscători pentru acest Isus, care a fost descoperirea, manifestarea lui Dumnezeu și prin care avem răscumpărarea din păcat. Prin El, prin credința în El, noi am trecut din moarte la viață.

De altfel, El a spus: „...*cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*” (Ioan 5.24).

Binecuvântează Cuvântul Tău în seara aceasta, Doamne.

Noi vom lua Cina peste puțin timp. Creștinii, cetățenii Împărăției se vor aduna în jurul altarului și vom lua ceea ce numim „Cina”, acel lucru sfânt pe care L-ai lăsat să-l facem pentru a aminti moartea și învierea Ta. Noi trebuie să facem aceasta până la revenirea Ta, conform poruncii pe care ne-ai dat-o. Sfințește-ne inimile de gândurile negre și de tot ce am făcut împotriva voii Tale.

Tată, iartă-ne și dă-ne din harul Tău. Frânge-ne astăzi Pâinea vieții în timp ce vom

vorbi din Cuvântul Tău. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm în Numele Domnului Isus. Amin.

Acum vom citi din cartea Apocalipsei, un singur verset. **Apocalipsa 20.1:**

„Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare.”

Aș vrea să vorbesc despre subiectul **„Cheia de la Ușa”**.

Nu vreau să vorbesc despre chei, pentru că lui Petru i s-au dat cheile Împărăției, ci aș vrea să vorbesc despre „Cheia de la Ușă,” după care doresc să fac unele comentarii cu privire la Cină.

Din textul citit, vedem că acest înger vine din cer și are o cheie în mână. Undeva în Apocalipsa, mai este un înger care vine cu o cheie. Desigur, cheia are un rost: ea trebuie să deschidă ceva ce a fost închis sau care ar fi trebuit să fie închis, este adevărat?

Noi oamenii, avem tot felul de chei, pentru că folosim diferite încuietori. Avem cheile de la magazie, de la casă, de la mașină. Toate se numesc chei. Mai mult, folosim și „chei secrete” cum le numim noi. Asemenea chei sunt prevăzute cu niște pârghii și au un sistem special de închidere, dar pentru a putea deschide sau închide o ușă, cheia trebuie manevrată de o mână. Vedeți? Trebuie să fie folosită de cineva.

Este la fel ca în cazul microfonului de la care vorbesc. Ceea ce se aude din el, este vocea cea mare; dar dacă eu tac, nici din el nu se aude nimic.

Cam așa este și cu predicarea Evangheliei. Noi, lucrătorii, nu suntem Evanghelia, ci suntem doar „microfoanele” prin care Glasul lui Dumnezeu poate fi perceput de urechea omului.

La fel este și cu vedeniile. Dacă Duhul Sfânt îmi arată o vedenie, eu transmit ceea ce văd spre cel căruia îi este adresată. Deci nu eu sunt vedenia, ci Dumnezeu este Cel care o dă, iar eu mă comport ca un transmițător, aducând la suprafață mesajul vedeniei pentru oameni.

Același lucru este cu cheia. Mâna se folosește de ea doar ca să deschidă sau ca să închidă. Ca să poată deschide ușa, este nevoie de o mână care s-o acționeze. Și cheia despre care vă vorbesc eu, poate fi ținută doar de „mâna credinței”. Sunt diferite chei și ele pot fi folosite de diferite mâini, dar Cheia aceasta poate fi folosită numai de „mâna credinței”.

Să luăm puțin „Cheia cunoștinței”. Dacă un om vrea să acumuleze cunoștință, există o cheie pentru aceasta; există o cale prin care acest om poate deschide ușa aceasta: trebuie să învețe. Mulți ar putea să-i predea lecții, dar este nevoie ca el să învețe. Și singurul mod prin care poate învăța, este să prindă acea cheie; acel ceva care i se descoperă; acea cunoștință pe care o caută.

Așa sunt de exemplu, oamenii care vor să cânte la pian sau la alte instrumente. Ei nu știu cum s-o facă dar iau lecții după lecții până învață. Dar chiar și așa, este posibil să nu dețină cheia acelui mister. Înțelegeți?

La fel este și cu matematica. Și acolo este o cheie pe care trebuie s-o ai. Am văzut oameni care au cifre scrise pe patru rânduri și doar merg cu degetul în jos pe toate rândurile o dată și scriu jos rezultatul.

Ei bine, eu aș avea nevoie de ceva timp ca să fac aceasta, pentru că nu posed acea „cheie”. Acea este cheia cunoștinței, a științei, a cercetărilor științifice, iar

oamenii doresc tot mai mult s-o posede.

Voi știți că nu demult au descoperit atomul și au arătat că el este format din molecule și așa mai departe. Cineva s-a gândit că dacă atomul este cel care ține totul, înseamnă că dacă se ia ceva din el, devine distructiv. Și noi știm că după multe cercetări și încercări, au reușit.

Dacă nu mă înșel, cred că Tomas Edison este cel care a descoperit lumina electrică. El este inventatorul becului. Acest bărbat nu putea dormi și mânca, ci stătea și se gândea cum să facă acel lucru. În mintea lui știa că există ceva care trebuie descoperit și cu ajutorul căruia poate obține ce vrea. Ce era acel ceva? Cheia care putea deschide calea.

Nu cu mulți ani în urmă, a trăit un bărbat care credea că poate scrie; credea că are talent pentru aceasta; că posedea cheia. Trăia în Kansas, și într-o zi s-a dus la un editor renumit și i-a arătat scrierile lui.

După ce a privit prin manuscris, editorul i-a spus: „Domnule, nu are rost să mai încerci, fiindcă nu ai ce-ți trebuie.”

Dar acest lucru nu l-a descurajat, deoarece știa că are talent, așa că s-a dus și a încercat iar și iar, dar editorul l-a refuzat de fiecare dată. În cele din urmă a încercat și la alte edituri, dar a fost respins și de acelea. Totuși el credea că va reuși, fiindcă avea ceva în mână. În final, a obținut o slujbă și trebuia să deseneze benzi colorate. El a desenat un garaj infestat în care era un șoarece care alerga peste tot, îmbrăcat în pantaloni. În felul acesta a început povestea lui Walt Disney. Succesul a fost atât de mare încât acest bărbat a ajuns multimilionar. De ce? Pentru că avea ceva în mână și astfel a fost sigur că va reuși. În felul acesta se realizează orice.

Când omul are ceva în mână, știe că va reuși.

Ieri ascultam radioul în timp ce conduceam și un medic din Louisville dădea un interviu cu privire la poliomielită. El spunea: „Am văzut sute de oameni loviți de paralizie, copii și adulți, dar nu am putut să fac nimic ca să îi ajut. Nu mai vreau să văd așa ceva!”

Dar știința s-a gândit că dacă este un microb care produce poliomielita, trebuie să fie și un antidot care să-l distrugă. Astfel, ei au făcut tot posibilul să găsească acea cheie pentru a deschide ușa spre vindecare. Și în final, un bărbat creștin, domnul Salk, a găsit vaccinul cu ajutorul căruia și-a început tratarea bolii. Cum a fost posibilă această reușită? Prin faptul că acest bărbat nu s-a dat bătut, ci a căutat până când a găsit acea cheie. Sigur că da.

Și eu vă spun ceva. Dacă știința a luptat zi și noapte împotriva aceluia rău, numit poliomielită, difterie, friguri galbene, tetanos, și l-a biruit, cu atât mai mult există o cheie care poate deschide porțile închisorii în care a fost prins omul păcătos, pentru ca el să fie eliberat.

De obicei, cheia se folosește pentru a închide ceva de valoare sau o comoară, fiindcă altfel nu ar fi nevoie să fie încuiată.

În Ioan 10 citim că Isus a spus: *„Eu sunt ușa oilor (nu o ușă, ci singura Ușă).”* (v.7). Apoi, tot El spune: *„Eu sunt calea (singura Cale), adevărul și viața.”* (Ioan 14.6). *„Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine.”*

„Eu sunt ușa oilor. Toți cei ce au venit înainte de Mine, sunt hoți și tâlhari; dar oile n-au ascultat de ei.” (Ioan 10.7).

El este Ușa oilor; El este Ușa spre salvare, pentru că *„Nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți, decât în Numele lui Isus Hristos.”* (Fapte 4.12). Aceasta este Cheia.

Nu-i de mirare că Petru a folosit-o în ziua de Rusalii. Ei au vrut să știe cum pot intra prin acea ușă, iar el a luat cheia și a folosit-o, deschizându-le Ușa. El le-a arătat că este o singură Cheie, pentru că este o singură Ușă. Având Cheia, Petru le-a spus clar:

„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele Domnului Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.” (Fapte 2.38).
Vedeți? Isus este Ușa, iar dacă voi posedați cheia ca s-o deschideți, veți primi „comorile” lui Dumnezeu.

Este o singură Ușă spre vindecare, și aceea este Isus; este singura Ușă spre pace: *„Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea.”* (Ioan 14.27a). El este singura Ușă spre adevărata pace.

Este posibil ca voi să credeți că aveți pace pentru că ați adunat destui bani ca să vă cumpărați o casă; puteți cumpăra haine pentru copii sau mâncare; poate aveți un nume bun printre oameni, dar nu uitați: când vă dați seara papucii jos și vă puneți în pat ca să vă odihniți, acolo există un singur lucru care vă poate da pacea cu adevărat, este o singură Persoană, iar aceea este Isus. Numai El vă poate da liniștea că, dacă în noaptea aceasta veți muri, veți fi primiți de El. Sigur că da. El este pacea noastră; El este vindecarea noastră, pentru că este scris: *„Eu sunt Domnul care te vindecă.”* (Exod 15.26b). El este Ușa spre cer. Nu este altă ușă, nu este altă cale, decât prin Hristos. Da, El este Ușa cerului.

Isus este singura Ușă, iar credința este cheia care o deschide. Acum, dacă Isus este Ușa tuturor acestor făgăduințe ale lui Dumnezeu, credința este lucrarea Lui terminată care deschide orice ușă a oricărei „comori” care există în Împărăția lui Dumnezeu. Vedeți?

Credința este cheia care deschide orice făgăduință pe care o dă El. Credința în lucrarea Lui încheiată.

În Evrei este scrisă acea listă cu eroii credinței. Cine a făcut toate acele lucruri mărețe? Cheia credinței. Sigur că da.

Cheia de la ușă a închis gura leilor; cheia i-a eliberat pe cei închiși; Cheia credinței a potolit văpaia flăcărilor; ea i-a adus pe morți la viață. Da, credința în Dumnezeu cel viu a făcut aceasta.

Acea mână, acel om care posedă cheia credinței, poate deschide orice făgăduință pe care a dat-o Dumnezeu, dar dacă nu ai acea cheie, nu poți deschide.

Orice cheie făcută corect are pârghiile pe partea dinăuntru a încuietorii, are o anumită formă a „dinților”. Este suficientă o mică eroare; dacă o singură pârghie este numai puțin deplasată de la locul ei, întregul angrenaj este dat peste cap.

Acesta este motivul pentru care eu cred în Evanghelia deplină, în fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, care face ca binecuvântările Sale să se reverse peste oameni. Aceasta este cheia care deschide Ușa.

Toți acești mari eroi, profeții și toți oamenii mari din Biblie, au avut această Cheie. Acesta este singurul motiv pentru care ei au putut închide gura leilor și au făcut toate acele minuni. Da, această Cheie a funcționat întotdeauna pentru că a fost născută din Scriptură.

Nu știu ce m-aș face dacă aș avea o cheie-crez. Dar dacă am cheia credinței în ceea ce învață Biblia; dacă știu că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu care poate domoli flăcărilor, care poate deschide vindecarea bolnavilor; care poate deschide ușa salvării pentru cei păcătoși, totul este în ordine.

Eu trebuie să vin la Ușă în Numele Lui, pentru că: *„Orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus...”* (Coloseni 3.17). Nu-i de mirare că

eroii credinței au putut opri văpaia focului și toate celelalte încercări: ei posedau cheia. Fiind încredințați de Dumnezeu, acești proroci nu au putut fi opriți de nimeni și de nimic.

El nu a trebuit să facă cu ei așa cum face cu mine, arătându-mi totul și spunând: „Du-te și fă asta!”, apoi, pentru că vă poticniți: „Du-te și fă-o pe cealaltă”, sau: „Întoarce-te și fă-o din nou, fiindcă așa nu ai făcut bine.”

Pentru ei a fost suficientă o mică încredințare, a fost suficient ca Duhul să le spună: „Trebuie să faci asta sau cealaltă” și nu a mai existat nimic să-i poată opri.

Fraților, ei au închis gura leilor, au scăpat de ascuțișul săbiei, au stins puterea focului, au făcut totul doar printr-o mică încredințare primită din partea lui Dumnezeu, și aceasta, pentru că dețineau cheia: acea credință mare. Da, ei au făcut toate acele lucruri pentru slava lui Dumnezeu și nu au putut fi opriți de nimic. Oh, ce măreți!

Este ca și povestea despre tânărul care a venit la profetul lui Dumnezeu. El l-a auzit pe acel bărbat mărturisind tot timpul despre bunătatea lui Dumnezeu și despre lucrarea Lui în Hristos, iar în final, când tânărul urma să fie ordonat ca lucrător, s-a dus la acel profet bătrân și i-a zis:

„Domnule, aș vrea să îți pun o întrebare.”

„Dă-i drumul”, a răspuns profetul.

„Hristos înseamnă pentru tine chiar atât de mult cât spui?”

„El înseamnă mai mult decât pot spune prin cuvinte”, a răspuns bătrânul. Vedeți?

Ce era aceea? El a găsit Cheia.

Pe baza acestor cuvinte, tânărul a spus:

„Dacă spui aceste lucruri și susții că sunt cât se poate de adevărate pentru tine, atunci aș vrea să-L cunosc și eu pe același Isus și în aceeași Lumină,” adică real. Ce era aceasta? El a înțeles că bătrânul deținea Cheia cu care deschide și închide.

Aceeași cheie poate și închide și deschide, dar ce păcat că biserica nu poate vedea aceasta! Ce trist este că biserica L-a vândut pentru niște crezuri, iar acum îi cheamă pe toți la unire! Noi putem vedea cum marea ierarhie romană se ridică din nou. Ei vor schimba programul și vor da fiecărui preot puterea unui papă. Ce păcat că biserica s-a vândut pentru dogme, renunțând la Cuvânt!

Vedeți? Acolo au părăsit ei Cheia. Acesta este motivul pentru care nu se mai fac semne și minuni printre oameni. Ei au părăsit Cheia. Da, ei știu Ușa și știu că este acolo, dar le trebuie Cheia ca s-o poată deschide.

Comoara este dincolo de Ușă, dar ea este închisă, ascunsă de ochii necredincioșilor. Credinciosul, cel care crede, posedă și Cheia credinței, deci poate deschide Ușa. Da, domnilor!

Cu câțiva ani în urmă, a fost aici un frate care simțea că are chemarea de a merge ca misionar în Africa. Era tânăr și avea soție și doi copii, două fetițe drăguțe, cam de 7-8 ani; avea o biserică frumoasă, dar nu a putut scăpa de chemarea pe care o avea și a trebuit să plece în Africa. S-a rugat zi și noapte, fiindcă nu voia să meargă, dar Dumnezeu i-a spus: „Trebuie să te duci!” Atunci tânărul s-a dus la comitetul misionar al bisericii lui și a spus: „Dumnezeu m-a chemat pe câmpul misiunii, în jungla Rhodesiei.”

Această junglă este foarte periculoasă pentru că este infestată de malarie, pelagră și lepră, din cauza căldurii foarte mari. El și-a vândut tot ce avea, casa și totul, dar Comitetul a vrut să-l testeze, așa că l-au întrebat:

„Ești sigur că vrei să faci aceasta?”

„Absolut sigur”, a răspuns el.

„Domnule, te-ai gândit că ai două fete frumoase și o soție tânără și frumoasă și că mergeți într-un loc de unde s-ar putea să nu vă mai întoarceți niciodată?”

„Dar Domnul mi-a vorbit. Oh, a fost atât de real! Domnul m-a chemat, deși nu am vrut să-mi las casa. Nu am vrut să-mi părăsesc biserica, dar El mi-a poruncit să plec în junglă.”

„Bine, dar te-ai gândit că fetițele tale s-ar putea îmbolnăvi de friguri galbene și că ar putea muri într-o noapte?” Și i-au dat mai multe exemple despre oameni care și-au pierdut copiii acolo, din cauza acestor boli. După ce i-a ascultat, el le-a zis cu lacrimile și roindu-i pe obraji: „Fraților, dacă Dumnezeu mi-a făcut această chemare, copiii și familia mea vor fi mai în siguranță în Africa decât în orice altă parte a lumii.” Amin.

Ce era aceea? El avea Cheia chemării Lui; credea în ceea ce spunea. Ascultând povestea lui, m-am gândit: „Ce remarcă frumoasă!” Cuvintele lui mi-au umplut inima de bucurie:

„Dacă Dumnezeu mi-a făcut această chemare, copiii și familia mea vor fi mai în siguranță în Africa decât în orice alt loc de pe fața pământului.” El avea Cheia. Aceea îi trebuia...

Când ai Cheia, acolo nu mai există frică; nu mai este îndoială; nu mai sunt întrebări. Nu mai trebuie să întrebi pe nimeni nimic, pentru că știi pe ce stai. Tu ai cheia în mână și știi ce să faci cu ea. Amin. Știi cum să deschizi ușa.

Oh, dacă biserica ar poseda Cheia! Oh, cum ar putea deschide orice ușă, în orice caz care există; în orice boală, în orice plagă. Totul ar fi deschis pentru noi, cu condiția să posedăm Cheia.

Dacă îmi permiteți, aș vrea să aduc o mărturie personală. Îmi amintesc că în urmă cu 15-17 ani, Domnul mi-a spus acolo la râu: „Trebuie să duci acest mesaj în jurul lumii!” Și îmi aduc aminte cum El mi-a vorbit la Green’s Mill. Imediat după aceea, m-am dus la păstorul meu și i-am spus tot ce s-a întâmplat, dar după ce m-a ascultat, el mi-a zis:

„Billy, ce ai mâncat aseară? Cu siguranță ai avut un coșmar. Du-te înapoi la slujba ta, fiule.” Dar acele cuvinte nu m-au mulțumit.

Mulți dintre cei ce sunteți aici, vă aduceți aminte de serviciul de vindecare din dimineața aceea și de mesajul pe care l-am adus: „David s-a dus să-l întâlnească pe Goliat.”

Eu am predicat despre această temă, iar el mi-a zis: „Acum în zilele științei moderne, când avem cei mai buni specialiști în medicină și când biserica a uitat de multă vreme de vindecarea divină, cum crezi că vei putea sta în fața unui asemenea uriaș? Cum vei sta în fața metodiștilor, baptiștilor, pentecostalilor și a tuturor celorlalți? Cum crezi că vei putea înfrunta toate aceste organizații fără să ai o organizație în spatele tău? Ce vei face Billy?”

Toate cuvintele lui nu m-au mișcat deloc pentru că știam că posed Cheia. Ei spuneau: „Nimeni nu te va crede. Nu vei fi în stare să-i faci să te creadă.”

„Nu-mi pasă, pentru că sunt sigur de un lucru: Dumnezeu m-a chemat și trebuie să o fac!” am răspuns eu.

Un sigur lucru este sigur. Eu dețineam Cheia, fiindcă El m-a chemat, mi-a arătat și mi-a vorbit, iar eu am văzut prezența Lui când m-a însărcinat, așa că Cheia era acolo.

Pastorul a spus: „Cu educația ta de șapte clase, vrei să spui că vei ține predici în fața regilor și a monarhilor?”

„Așa a spus Cuvântul Său”, am răspuns eu.

Anul trecut, am venit odată la adunare și v-am spus că voi merge la vânătoare de veverițe și voi împușca un animal care va avea coarnele lungi de 42 inch (106,68cm). Spuneam aceasta pe baza unei vedenii pe care mi-o dăduse Domnul. Și pe drumul de întoarcere urma să împușc un urs grizzly.

M-am dus conform vedeniei, și am vorbit cu un bărbat de acolo, iar după ce i-am spus ce animal voi împușca, mi-a zis: „Nu știu nimic despre existența unui asemenea animal, iar în ce privește ursul, nu am văzut nici unul prin zona aceasta!”

„Totuși, trebuie să fie pe undeva”, am răspuns eu.

A doua zi, am găsit animalul acela exact în locul unde mi-a spus Domnul că va fi, iar în timp ce-l jupuiam, bărbatul acela mi-a zis:

„Acum trei zile mi-ai spus că după ce vei împușca animalul acesta, pe drumul de întoarcere vei omorî un urs argintiu.”

„Da, aceasta este „Așa vorbește Domnul!”

„Nu mă îndoiesc de ceea ce ai spus pentru că fratele meu era epileptic, iar tu mi-ai vorbit despre el și mi-ai spus că va fi vindecat când voi face un anumit lucru. Și așa a fost. El a fost vindecat pe loc. Totuși, aș vrea să te întreb ceva, frate Branham: unde va fi ursul?”

„Dumnezeu este IeHoVaH Jireh, am răspuns eu, iar dacă El mi-a spus că va fi un urs acolo, atunci așa va fi.”

Și când am fost cam la cinci sute de yarzi de locul unde se aflau caii, a trebuit să ne odihnim puțin din cauza coarnelor grele și a poverilor pe care le căram în spate. Bud s-a uitat în jur apoi m-a privit. Vedeți, el spera să fie martor la acel lucru, dar nu avea cheia. Eu nu m-am îndoit nici o clipă de ceea ce-mi spusese Domnul, pentru că cuvintele Lui nu au dat niciodată greș. L-am privit pe prietenul meu și i-am zis:

„Bud, să știi că va fi aici.” Oh, și nici n-am apucat să mă întorc și iată că ursul stătea chiar acolo, cam la o jumătate de milă depărtare de noi.

Bud și-a pus ochelarii, a privit în direcția aceea și a spus: „Billy, așa să-mi ajute Dumnezeu, dar este chiar un urs argintiu!”

Vedeți cheia? O vedenie. Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi schimbat sau oprit de cineva. El se va împlini negreșit.

Bisericii îi trebuie în seara aceasta „cheia” Scripturii, iar Hristos este Ușa; El este Cuvântul. Credința în Cuvântul Domnului, Dumnezeul cel viu, deschide orice Ușă. Oh, Dumnezeule, dă-ne cheia!

Evrei 12.1 spune: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne...”

Cuvântul spune că „păcatul este necredința.” (Ioan 16.9). Deci, păcatul înseamnă ratarea țintei. Este la fel ca atunci când trageți la țintă și ratați. Soluția reușitei este să vă reglați arma. Vedeți? De ce aceasta? Pentru că ceva nu este în regulă. Reglați-vă arma, apoi încercați din nou. Întoarceți-vă și mai încercați.

Dacă vrei să fii creștin, dar totul se reduce la a merge la biserică, ai greșit ținta. Dacă vrei să fii creștin, dar ai fost stropit în Numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, ai greșit ținta. Ar fi mai bine să te întorci, fiindcă altfel vei fi scuturat o dată cu lumea.

Există un singur lucru care te poate ține pe linia dreaptă și aceasta este Scriptura, Biblia, Cuvântul, pentru că „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”, a spus Domnul Isus. (Matei 24.35).

Deci țineți „Cheia”: credința în Cuvânt! Dacă veți crede și nu vă veți îndoi absolut deloc, veți putea deschide orice ușă care stă între voi și binecuvântările lui Dumnezeu.

Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să ne ajute să avem această „Cheie”. Haideti să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Tatăl nostru ceresc, în seara aceasta îți mulțumim pentru că ne-ai dat „Cheia” ca să deschidem ușa spre mântuire. Îți mulțumim, Doamne, pentru că ne-ai dat această Cheie a salvării, dar Te rugăm să ne dai credință ca să vedem că fiecare din aceste cuvinte scrise în Cartea Ta, sunt ca niște mici pârgii, și că tot ce trebuie să facem noi este să lăsăm ca cheia numită credință să atingă fiecare Cuvânt, astfel ca Ușa să se deschidă, și să intrăm în posesia binecuvântărilor Tale.

Tată ceresc, dă-ne această Cheie, ca să putem avea credință în făgăduințele lui Dumnezeu, astfel încât să-Ți putem sluji cu toată ființa noastră, fără nici un pic de necredință.

Iartă orice păcat al necredinței, Doamne, și ajută-ne să fim ai Tăi. Acum ne apropiem de masa Cinei, de aceea, te rog Tată ceresc să ne ierți orice nelegiuire, ca să putem intra în bucuria părtășiei la masa lui Dumnezeu. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Frate și soră, dacă aveți Cheia Împărăției, Cheia de la Ușă, Cheia mântuirii, Dumnezeu să vă ajute să deschideți și să-L lăsați pe Isus să intre. Lăsați-L să vă dăruiască lucrurile pe care le doriți.

Acum, înainte de a citi pentru Cină, vreau să vă mai spun ceva. Noi putem veni într-un singur fel la acest altar și anume, dacă deținem cheia credinței, care ne lasă să știm că păcatele ne sunt iertate. Dacă nu avem această Cheie, n-avem ce căuta la masa Domnului, pentru că *„cel ce mănăcă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.”* (1Corinteni 11.29). Acesta este Adevărul.

Cred că noi știm cu toții aceasta. După cum cred că știți cu toții, astăzi este ziua națională a Cinei, adică este ziua în care iau Cina toate bisericile. Prin urmare, m-am gândit că ar fi potrivit să spun câteva cuvinte despre Cină, înainte ca s-o luăm, și în timp ce păstorul va pregăti textele care urmează să fie citite.

În jurul Cinei biblice este una din cele mai mari dispute. De fapt a fost una din primele dispute apărute în biserica primară.

Astăzi, multe din bisericile protestante ar accepta bucuroase doctrina romano-catolică, dacă ar putea trece peste micul „hop” al Cinei.

După câteva conferințe de-ale lor, ei au căzut de acord ca preoții catolici să se căsătorească; au ajuns la o înțelegere și cu privire la unele rugăciuni, la catehism și la unele altare ridicate ici și colo, dar când a venit vorba de Cină, nu s-au putut înțelege.

Din punctul meu de vedere, ei ar trebui să se lase de multe din acele lucruri ca să pot să-i accept, deoarece ceea ce învață nu este biblic.

Aș vrea să vă spun ceva despre Biserica Catolică. Știați că începutul ei a fost făcut prin alunecarea spre idolatrie a primei biserici creștine din Roma? Sigur că da. Ea a fost într-adevăr prima biserică, dar vedeți unde a ajuns prin faptul că a dat la o parte Cuvântul și a luat o dogmă?

Dacă Biserica Penticostală ar mai exista încă o sută de ani de acum înainte, ar ajunge mult mai departe de Biblie decât Biserica Catolică. Bisericii Catolice i-au trebuit câteva sute de ani (300 de ani) ca să se îndepărteze de învățătura bisericii primare. Atunci s-au organizat, iar penticostalii au făcut la fel.

Ce a făcut biserica din Roma? A început să îi aducă înăuntru pe demnitari, apoi au scos afară câte o învățătură biblică și au adăugat una omenească, au dat jos idolii păgâni și au ridicat în locul lor „statui creștine”, și au făcut tot felul de compromisuri până când au ajuns unde-i vedem astăzi.

Biserica Penticostală s-a îndepărtat și ea de felul cum a început acum cincizeci de ani și a ajuns într-o stare mai rea decât a fost Biserica Catolică după trei sute de ani. Așa este.

Știu că este dur ceea ce spun, dar uitați-vă unde au căzut ei: direct într-o organizație; direct într-un compromis și cad tot mai adânc.

Acum împărtășirea este numită Cina Domnului, și cei mai mulți oameni vor s-o ia dimineața, dar Biblia nu spune că ucenicii ar fi luat micul dejun. Acest lucru a generat tot timpul dispute pentru că oamenii nu au înțeles semnificația adevărată a Cinei Domnului.

Astfel, vedem că Pavel i-a mustrat pe corinteni spunând că au venit să se îmbete la masa Domnului. De ce aceasta? Pentru că ei nu au înțeles semnificația Cinei.

„Ce? N-aveți case ca să mâncați și să beți acolo?”, le-a zis el. (vezi 1 Corinteni 11.22).

Și mai este un lucru care nu a fost înțeles. Păcătoșii, oamenii care trăiau în păcat, veneau și luau Cina Domnului. Vedeți? Ei nu au înțeles acest lucru. Acolo era un om care trăia cu mama lui vitregă și totuși lua Cina, ceea ce era o nelegiuire.

Apoi, erau împărțiți din pricina dezbinărilor apărute în biserică, dar cu toate acestea luau Cina. Pavel le-a zis referitor la aceasta: „...fraților, am aflat de la ai Cloei că între voi sunt certuri...” (1 Corinteni 1.11). Vedeți? Cuvântul era înțeles greșit.

Problema Cinei a fost înțeleasă greșit întotdeauna. Aș putea continua ore întregi cu această problemă, dar ne grăbim.

Totuși trebuie spus că ei au omis spălarea picioarelor. O mare parte din penticostali nu mai fac spălarea picioarelor deloc, măcar că acest lucru este scris în Biblie. Vedeți?

Roma nu o mai numește Cina Domnului, ci au înlocuit-o cu liturghia. Da, au „sfânta liturghie”. Ei speră că dacă fac aceasta, Dumnezeu le va ierta păcatele, căci, spun ei, hostia pe care le-o dă preotul se transformă la rugăciunea acestuia în trupul și

sângele Domnului.

Protestanții o numesc „Cină”, ceea ce înseamnă „Recunoștință”. Ei o iau ca semn de recunoștință pentru că au cinat cu Domnul.

Catolicii speră că aceasta s-a făcut, dar protestanții sunt siguri că lucrarea este deja făcută. Catolicii speră că păcatele lor sunt iertate; protestanții mărturisesc că sunt iertați și eliberați. Catolicii speră că sunt bine; protestanții știu că sunt bine; unii speră, ceilalți cred. Unii speră pentru că nu știu pe ce stau, în timp ce ceilalți știu că sunt bine, pentru că știu ce a spus Domnul. Aceasta-i diferența.

Prin urmare, dacă aveți doar o speranță, fiți atenți, dar dacă credeți și sunteți încredințați pe ceea ce faceți, duceți-vă înainte. Numai așa să luați Cina Domnului.

Protestantul spune că el știe că este iertat, în timp ce catolicul are liturghia și speră că va fi iertat. Cu alte cuvinte, am putea spune că unul este un cerșetor care speră că totul va fi bine, în timp ce celălalt este tot un cerșetor, dar el mulțumește pentru că totul a fost făcut. Amândoi sunt cerșetori, dar unul speră că va fi iertat, în timp ce celălalt știe că a fost iertat și mulțumește pentru aceasta. Vedeți? Aici este diferența.

Deci, Cina era pentru creștinii care au fost născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu. A fi născut din nou nu înseamnă a fi botezat cu Duhul Sfânt. Eu cred că voi sunteți născuți din nou, chiar dacă nu vorbiți în alte limbi.

Acum, eu botez în Numele lui Isus Hristos, dar nu spre reînnoire, pe când Biserica Penticostală Unită botează în reînnoire. Eu nu cred așa ceva, dar ei pot s-o facă dacă vor, deși Biblia nu învață cum spun ei.

Petru a spus că mai întâi este nevoie de pocăință: „Pocăiți-vă”. Apa nu poate

șterge păcatele, dar pocăința aduce acest lucru, pentru că „a te pocăi” înseamnă „a te întoarce unde ai greșit și a începe din nou corect”. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l faci.

În ce privește botezul în apă, el este mărturia a ceea ce s-a petrecut în interior, este dovada că L-ai acceptat pe Hristos ca Mântuitor personal.

Nu demult, am primit niște critici pentru că am botezat un bărbat aici, în bazin. El este un om în vârstă și cumsecade, iar eu am avut privilegiul de a-i conduce întreaga familie la Hristos, ceea ce înseamnă că toți sunt creștini. Eu m-am îndreptat spre el și i-am zis:

„Nu vrei să devii creștin?”

„Frate Branham, aș vrea să devin creștin, dar atunci când voi fi destul de bun,” a răspuns el.

„Am să-ți spun eu ce trebuie să faci. Privește în jur și arată-mi un loc în care poți deveni bun, apoi arată-mi-l și mie, căci vreau să merg și eu acolo. Vreau să-ți spun ceva însă: Hristos nu a venit să-i salveze pe oamenii buni, ci pe cei răi, căci aceia au nevoie de salvare.

Vedeți? Câtă vreme cineva crede că este bun, Hristos nu poate veni să-l salveze, ci El merge doar la cei care recunosc că sunt greșiți, și aceasta pentru că El a murit ca să-i salveze pe păcătoși. Eu i-am spus acelui bărbat:

„Chiar aici este o linie.”

„Să știi că eu fumez acele țigări...”

„Nu vreau să vorbesc despre ele.”

„Am încercat să mă las de ele, frate Branham.”

„Nu vreau să vorbim despre țigări. Dă-le pace,” i-am spus eu. „Aș vrea să te întreb ceva,” am spus apoi.

„În ordine. Ce vrei să știi?”

„Crezi că există Dumnezeu?”

„Sigur că cred,” a răspuns el. „Cred tot atât de mult ca și tine, frate Branham.”

„Crezi că acel Dumnezeu S-a descoperit în trup și a locuit printre noi în Persoana lui Isus Hristos, ca să salveze omenirea?”

„Da, cred aceasta.”

„Crezi că a murit ca să salveze păcătoși ca tine și ca mine?”

„Da, cred.”

„Lucrurile stau cam așa: noi toți suntem închiși într-o închisoare mare, deoarece ne-am născut prin minciună și nelegiuire, deci suntem niște renegați de la început.”

Zilele trecute a venit cineva la mine și m-a întrebat:

„Frate Branham, este vreo diferență între trupul lui Adam și al Evei și trupurile pe care le avem noi astăzi?”

„Nu, domnule, nu este,” i-am răspuns.

Veneam de la vânătoare de veverițe și eram eu, fratele Fred și încă niște oameni. Eu am revenit la întrebarea pusă și am zis:

„Acum, ei n-ar fi la fel ca la început.”

„Vrei să spui că Eva nu ar fi o femeie ca fiicele ei și că Adam nu ar fi bărbat ca fiii lui?”

„Ei ar fi la fel în toate privințele, cu o mică deosebire în ceea ce privește trupul.”

„Și care ar fi diferența?” a întrebat el.

„Ei nu ar avea ombilic (buric), pentru că au fost creați, ceea ce înseamnă că nu au fost atașați de nimic.”

Vedeți? Câtă vreme rasa umană va purta acest semn, arată că este o renegată. Așa este.

Ei au fost creați de Dumnezeu.

Revenind la discuția cu bătrânul, i-am spus:

„Te rog să-mi arăți un singur om din această încăpere, care este sfânt. Arată-mi unul care nu s-a născut prin fire. Arată-mi numai unul care să fie în stare să-l ajute și pe celălalt. Nu vei găsi pe nimeni pentru că noi toți suntem în aceeași închisoare. Dar Dumnezeu S-a făcut asemenea creației Sale și a venit, fără dorință firească, creând o celulă sfântă de sânge, prin care ne-a răscumpărat. Crezi tu aceasta?”

„Da, cred,” a răspuns el.

„Hristos a murit pentru oamenii răi ca tine. Noi nu putem face nimic ca să ne salvăm, dar El ne-a dat acest lucru în dar. El ți-l dăruiește pur și simplu, iar tu trebuie să faci un singur lucru: să-L accepți, să primești ceea ce a făcut El pentru tine, fiindcă aceasta te ține departe de iad. Vrei?”

„Da,” a răspuns el. „Oh, numai de aș putea să mă scap de aceste țigări!”

„Țigările să-și poarte singure de grijă,” am spus eu. „Eu nu-ți cer să le lași pentru că nu sunt un om al legii, ci cred în har, iar El a spus: *„Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine”*, așa că dacă crezi din toată inima...”

„Da, cred din toată inima.”

„Atunci nu mai privi spre tine, ci privește spre El, deoarece El este Cel care a făcut totul pentru tine.”

„Oh, numai El este vrednic!”

„Atunci acceptă ceea ce-ți dăruiește.”

„Da, accept,” a răspuns el și l-am botezat în Numele lui Isus Hristos. Imediat după ce a ieșit din apă, s-a dus și și-a aprins o țigară. Vedeți?

Acum câteva săptămâni, am fost la el acasă, pentru că am văzut într-o vedenie un brad care a fost tăiat și așezat cu susul în jos. Apoi am văzut că pe el au fost puse câteva tăblițe, ultima fiind notabilă. Și un glas a spus: „Ar fi trebuit să fii tu!” sau: „Era să fii tu!”

Ce s-a întâmplat? Tata Cox a căzut și și-a zdrobit spatele, iar acum zăcea la pat. Eu i-am dat câteva țigări, dar pofta pentru ele îl părăsise. Vedeți? De atunci nici nu a mai dorit țigări și nici nu și-a mai aprins vreuna. Până la accident, mâinile îi erau îngălbenite din pricina fumului de țigară, iar acum nici nu mai voia să le vadă.

Deci nu încercați să fiți buni, pentru că voi sunteți răi de la început și nu puteți face nimic ca să vă schimbați. Există o linie de despărțire și noi toți suntem de partea asta a ei.

Când am venit în lumea aceasta, am fost rezultatul unirii dintre sângele care se afla în glandele tatălui meu și oul din pânțelele mamei mele. Viața mea nu vine din oul mamei, ci din celula de sânge a tatălui meu, iar când acea celulă a ajuns la locul potrivit ca să întâlnească oul, natura a primit poruncă de la Dumnezeu să-mi facă un trup. Apoi, după ce m-am născut în rasa umană, mi s-a dat oportunitatea de a deveni ființă inteligentă, așa că pot vorbi, pot conduce mașina. Da, am primit toate aceste calități pentru că m-am născut într-o familie de oameni și am primit inteligența ființei umane.

Acum, când m-am născut în Familia lui Dumnezeu, eu am venit tot prin sânge. Sângele mi-a dat Viața, iar după ce am devenit viu în Hristos, EL m-a botezat cu Duhul Sfânt și cu putere ca să fiu un fiu al lui Dumnezeu.

Ca ființă umană, eu pot vorbi, pot să conduc mașina și pot să fac multe alte lucruri, este adevărat? Ca fiu al lui Dumnezeu, am primit botezul cu Duhul Sfânt, am primit puterea să scot draci, să vorbesc în limbi, să predic Evanghelia, să vindec bolnavii, dar toate acestea arată că sunt botezat, nu că sunt născut. Dovada că sunt născut, este că sunt un fiu al lui Dumnezeu.

Ei sunt adunați în camera de sus.

Toți se rugau în Numele Lui;

Apoi au fost botezați cu Duhul Sfânt

Și puterea pentru slujire a venit. Amin.

Credeți în Viața veșnică și sunteți născuți din nou prin credință, căci Isus a spus în Ioan 5.24: *„...cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”* Vedeți? Nu Duhul Sfânt, ci doar Viața veșnică. El este născut în Familia lui Dumnezeu și apoi botezat cu Duhul Sfânt, cu puterea și înțelepciunea credinței în Evanghelie. Numai atunci va putea acționa corect. Amin. Atunci se va purta ca un fiu de Dumnezeu și va face ceea ce a spus Isus în Marcu 16: *„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”* V.17-18 -.

Vedeți, el primește prin Duhul Sfânt puterea de a face aceste lucruri.

Când era încă pe pământ, El le-a spus ucenicilor Săi: *„...Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.”* (Ioan 16.).

„Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare.” (v.8-13).

Nici un om nu poate înțelege Cuvântul dacă nu este botezat cu Duhul Sfânt, iar dacă cineva pretinde că are Duhul Sfânt și totuși are discuții, comentarii, pe marginea Cuvântului, înseamnă că acolo este ceva greșit.

Pavel a fost împotriva creștinismului, dar după ce a primit Duhul Sfânt s-a dus în Asia și a stat acolo trei ani, ca să cerceteze și să învețe Scripturile. Paisprezece ani mai târziu, el s-a întâlnit cu Petru, la Ierusalim, și a putut să vadă că învăța cuvânt cu cuvânt aceeași Evanghelie. Da, același Dumnezeu care-L călăuzise pe Petru în ziua de Rusalii să se ridice și să le poruncească oamenilor să se boteze în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor, i Se descoperise lui Pavel pe drumul Damascului, de aceea, în Fapte 19 a putut să le spună acelor ucenici care fuseseră botezați de Ioan Botezătorul, că trebuie să se boteze încă o dată în Numele Domnului Isus.

Vedeți, Duhul Sfânt stă exact pe Cuvânt, iar credința este aceea care deschide orice taină. Amin.

Biblia spune în 1 Ioan 5.7: *„Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și acești trei una sunt.*

Și trei sunt care mărturisesc pe pământ: Duhul, apa și sângele.” Acestea trei nu sunt una, dar au aceeași mărturie.

Acum, tu nu poți să-L ai pe Tatăl fără să Îl ai și pe Fiul; nu poți să-L ai pe Fiul fără să-L ai pe Duhul Sfânt, iar aceștia sunt una.

Dar tu poți fi neprihănit fără să fii sfințit și poți să fii sfințit fără să ai Duhul Sfânt. Sfințirea se face prin sânge și tot prin sânge vine viața. Vedeți? Duhul Sfânt este Puterea pe care a dat-o Dumnezeu Bisericii Sale:

„Ci veți primi (ce?) o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi...(vedeți, aici nu scrie că veți fi născuți din nou, ci veți primi o putere)...și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată lumea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1.8).

Vedeți? Veți primi o putere după ce veți primi Duhul Sfânt. Deci mai întâi trebuie să primiți Duhul Sfânt și apoi Puterea lui Dumnezeu Se va arăta, va fi manifestată.

Așa cum, ca ființe umane ați învățat să vorbiți, să umblați în două picioare și să faceți lucruri pe care numai oamenii le pot face; când sunteți botezați cu Duhul Sfânt, vi se dă putere să vă purtați ca fiii și fiicele lui Dumnezeu, așa că veți face lucruri pe care numai copiii Lui pot să le facă.

Deci nu-i de mirare felul în care se poartă oamenii de astăzi, pentru că ei nu au fost botezați niciodată cu Duhul Sfânt; dacă ar fi fost botezați, nu s-ar comporta astfel. Ei pretind că-L au, dar Isus a spus clar: *„După roadele lor îi veți cunoaște.”* (Matei 7.20).

Prin urmare, dacă pretinzi că ești un creștin adevărat, te invităm în seara aceasta la Cina Domnului.

Astăzi s-a luat Cina în toate bisericile, de-a lungul țării, la unii într-un fel, la alții în altul, dar eu cred că cel mai bun lucru este să urmăm exemplul Scripturii, să facem exact cum au făcut ei. Cred că aceasta va fi suficient.

Ai Biblia, frate Neville? Te rog citește. (Fratele Neville citește din 1 Corinteni 11. 23-32).

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine.

Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”

Tot astfel, după Cină, a luat paharul, și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.”

Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.

De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului.

Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta.

Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.

Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm.

Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați.

Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți

odată cu lumea."

Dumnezeu să binecuvânteze citirea Cuvântului Său.

Este un lucru atât de sfânt! Cred că ar trebui să ne plecăm capetele, și să ne rugăm în liniște. Voi să vă rugați pentru mine, iar eu mă voi ruga pentru voi. Să ne rugăm unii pentru alții, ca Dumnezeu să fie îngăduitor cu noi, niște ființe nevrednice, care sunt gata să aibă părtășie cu Cina Domnului, care amintește moartea Domnului nostru până va veni El. Această rugăciune de mărturisire, o aducem pe altarul Tău, Tată, împreună cu jertfa noastră, Domnul Isus, și Te rugăm să ne primești în Numele Lui. Amin.

Cred că bătrânii își vor ocupa locurile lor, pentru ca oamenii să vină sus, unul după altul, pentru Cină.

Întotdeauna îmi vine în minte cântarea:

Scumpe Mielule,

Sângele Tău nu-și va pierde puterea

Până când toată biserica lui Dumnezeu

Va fi salvată din păcat.

Haideți să ne plecăm capetele.

Scumpul nostru Tată, IeHoVaH cel Atotputernic, trimite binecuvântările Tale peste poporul Tău. Iartă-ne păcatele, căci Îți oferim acest vin, pe care-l aducem înaintea Ta, ca el să reprezinte Sângele lui Isus Hristos.

Te rog să sfințești Tu acest vin și iartă-ne păcatele. Fă ca fiecare persoană care primește acest vin, să aibă sănătate, putere și mântuire de la Tine. Ascultă-ne, Te rugăm, căci Ți-o cerem în Numele lui Isus. Amin.

Biblia spune că El a luat pâinea și a frânt-o, iar după ce a binecuvântat-o a zis: *„Luați mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”* Când luăm aceste bucățele de pâine nedospită, știm că ea simbolizează trupul lui Isus Hristos.

Noi am văzut din Biblie că Domnul Isus a așezat Cina chiar înainte de a fi vândut, după ce a cinat pentru ultima dată cu ucenicii Săi, poruncindu-le să facă lucrul acesta spre pomenirea morții Lui, iar ucenicii la rândul lor, au poruncit acest lucru bisericii.

Prin urmare, ucenicii de astăzi, frații noștri din biserică, vor da Cina tuturor oamenilor care vor să aibă părtășie cu El.

În trecut, când Israelul a luat mielul fript în foc împreună cu verdețurile amare, oamenii au primit putere; încălțăminte nu li s-a rupt și hainele nu li s-au uzat timp de patruzeci de ani cât au călătorit spre țara făgăduită.

Fie ca Dumnezeu să ne țină sănătoși și fericiți, ca să-L slujim pe El, până când vom ajunge în Țara făgăduită.

Haideți să ne rugăm.

Scumpul nostru Tată ceresc, am vorbit în seara aceasta despre trupul sfințit al Domnului nostru, în care locuiește toată plinătatea dumnezeirii. Mă gândesc că acel trup a fost sfâșiat și zdrobit, sângele curgea șuvoaie, și coastele îi ieșeau în afară din pricină că toată carnea îi era sfâșiată. Oh, iar pâinea aceasta îl simbolizează pe El.

Tată, noi ne punem mâinile pe altarul Tău, în seara aceasta, și Te rugăm să ne ierți. Oh, Doamne Dumnezeule, îngăduie ca această pâine frântă care intră în gura slujitorilor Tăi, să-i facă să înțeleagă că ea simbolizează scumpul tău trup care a fost zdrobit, ca prin rănilor Lui să primim vindecarea.

Îndură-Te, Doamne și sfințește această Pâine nedospită, ca să-și atingă scopul. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Fiecare creștin este binevenit la masa Domnului, ca să aibă părășie cu noi. Desigur, dacă poate.

Domnul să vă binecuvânteze!

- Amin -